

denne Placat af 1803, der jo væsentligt kom til Anvendelse med Hensyn til de kjøbenhavnske Leiere af Sommerleiligheder og Lyststeder, har altsaa ikke kunnet anføres som Bevis paa, at man tidligere havde gjort den samme Regel gjældende, som blev indført ved § 6 i Loven af 1861, nemlig i visse Tilfælde en dobbelt Beskatning af de samme Personer, baade i den Commune, hvor de have Hovedopholdssted, og i den Commune, hvor de havde taget Ophold for kortere eller længere Tid. Men i ethvert Tilfælde er denne Placat af 1803 af en ganske singular Beskaffenhed, saa at den virkelig ikke kan anføres med nogen Tvivl, naar der spørges om de almindelige Beskatningsprinciper. Mere Betydning vilde den naturligvis have, dersom den ærede Minister havde Ret i, hvad han sagde om den Naade, hvor paa Spørgsmaalet om Formue- og Leilighedsstattsens Anvendelse i Virkeligheden er blevet forstaaet. Jeg skal nu for det Første gjøre opmærksom paa, at, naar Alt kommer til Alt, havde virkelig hverken det danske Cancelli eller senere Indenrigsministeriet Hals og Haand over Skattelovgivning. Naar Alt kommer til Alt, var Spørgsmaalets Afgjørelse dog hos Domstolene. Men jeg vil nu netop paaberaabe mig Pl. af 1803 som et Vidnesbyrd om, at Reglen var den, at man ikke skulde betale Communeafgifter i den Commune, hvor man ikke havde sit Hovedophold. Jeg skal for det Første gjøre opmærksom paa, at her kun er Tale om Fattigskat, og ikke om andre kommunale Skatter, men denne Pl. af 20de December 1803 fremtræder netop som en særegen Bestemmelse, der maatte hjemles ved kongelig Resolution; hvis det allerede laa i Lovgivningen, at Folk, der boe flere Steder, ogsaa skulle betale Skat flere Steder, ogsaa skulle betale Skat i den Commune, hvor de havde sit Hovedophold. Men altsaa netop taler stærkt imod den ærede Minister. At der kan være en og anden Cancelliskrivelse fra 1836 eller 1844, som kan have afgjort Spørgsmaalet paa den Naade, som den ærede Minister anførte, kan og tør jeg naturligvis ikke benægte; det er noksom bekjendt, at det ikke er umuligt i det Slags Sager at finde indbyrdes modsigende Cancelli-

skrivelser; men, hvad jeg paastaar med fuldkommen afgjort Bestemthed, det er, at der i alt Fald ogsaa foreligger Afgjørelser af det kongelig danske Cancelli i den modsatte Retning, altsaa i den Retning, som jeg maa ansee for den vigtige og overeensstemmende med Lovgivningen. Jeg erindrer et specielt Tilfælde, som jeg vil anføre — det er af det Slags Ting, som undertiden gjøre størst Virkning; det er et Tilfælde fra min Ungdomstid, da jeg havde at gjøre med Amtsfager. En Mand var Forpagter af to Hovedgaarde, der laae hver i sit Sogn og grændsede umiddelbart op til hinanden. Manden var ugift, havde ingen Familie og havde indrettet sig Leilighed paa begge Steder, idet han vejelvis opholdt sig paa disse to Gaarde, eftersom han havde Lyst dertil, eller Arbejderne paa den ene eller anden Gaard gjorde hans Nærværelse nødvendig eller hensigtsmæssig. Disse to Sogne streedes om Manden; begge vilde de sætte ham i Formue- og Leilighedsstat, og det var saare vanskeligt at faae afgjort, hvem der egentlig skulde have Manden. Amtsrådet meente, at begge Sognene vare berettigede til at faae Deel i de Afgifter, han skulde svare, men Manden gav ikke efter for Amtsrådet og indskillede Sagen til det fgl. danske Cancelli, der da afgjorde Sagen derhen, at Sognene maatte see til at komme ud af det, ved at faae afgjort, hvor Manden havde sit Hovedopholdssted, thi han kunde kun paa eet Sted sættes i Formue- og Leilighedsstat. — Den høitærede Minister meente, at jeg nu skulde være kommen i Modsigelse med mig selv, idet jeg ved første Behandling havde udtalt, at Loven af 11te Februar 1863 gjerne kunde vedblive at bestaae, om ogsaa man codificerede, da det var en heelt særlig Lov; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Udvalget jo heller ingenlunde har gjort Forslag til at sætte Loven af 11te Februar 1863 ind i dette Lovudkast; det Anførte maa altsaa beroe paa en Feiltagelse fra den ærede Ministers Side. Den høitærede Minister sagde ligeledes, at det var besynderligt, at jeg havde villet søge et Argument for det Forslag, Udvalget havde gjort i Begyndelsen af § 15, deri, at man maatte søge at faae en Bestemmelse bragt tilstede, hvorefter Begrebet Skatteindtægt, som findes i